

derfor kunde der jo være kommet noget godt ud af det alligevel. Denne Kommission træder saa sammen, udskriver Konkurrence, og præmierer 6 af de indkomne Planer. Derefter skal der tages videre Bestemmelse, og Ministeren tilkalder da ifølge den Bemyndigelse, han har, nogle af Kommissionens Medlemmer, navnlig de Medlemmer, som havde siddet i det Underudvalg, som havde haft Sagen til Bedømmelse, og disse, sammen med Kommissionens Formand, udtale sig saa om de fremkomne Planer og om, hvad man mener, Ministeren skal gøre. De 4 af de 5 Arkitekter, der havde Sæde i dette Udvalg, erklære kort og godt, at de ikke ville kunne anbefale, at man følger nogen af Planerne, og de kritiserer dem derefter og sige, at de ikke kunne gaa med til dem. De fremhæve, at Planerne, som de nu foreligge, ere undergaaede en betydelig Forbedring, men tilføje, at i det ydre ere dog Clemmensens og Nyrops Arbejder dem, der bør fremhæves, idet disse Planer — saaledes staar der — tilfredsstillende Fordringen om Harmoni med de om Ridebanen liggende Bygninger, „hvilket ikke kan siges om det tredie Projekt“ — altsaa det Thorvald Jørgensen'ske —, „hvis ydre Arkitektur ikke har gennemgaaet en lignende Udvikling, og som vi derfor — ligesom tidligere — maa tage Afstand fra.“ Af det raadgivende Udvalg, som bestod af 12 Medlemmer, meldte de 4 Arkitekter sig altsaa fra, men af de 8, der bleve tilbage, hedder det i Bemærkningerne til Forslaget, som blev fremlagt i Folketinget, var Flertallet for at indstille Thorvald Jørgensen's Plan til Godkendelse. Ja, et Flertal af 8, hvad kan det være? Det kan jo være 5 eller 6. Den højtærede Minister havde, jeg havde nær sagt klogeligt, ikke fortalt, hvor mange af de 8 der var for det, men hvis den i Folketinget fremsatte Formodning, som vistnok gik ud paa, at af de 8 vare de 5 for Thorvald Jørgensen's Plan, 3 imod, er rigtig, saa har der altsaa indenfor det raadgivende Udvalg ikke paa nogen Maade været et Flertal for den foreliggende Plan, idet de 4 Arkitekter, lagte til det formodede Mindretal paa 3, absolut vilde give Flertal, og dette Flertal maatte siges at være imod Planen.

Derefter retter en stor Del af Kommissionens 13 Medlemmer en Henvendelse til Ministeren om at prøve noget nyt, og samtidig kommer Akademisk Arkitektforening og beder Ministeren om det samme. Den højtærede Minister har i Dag sagt, at hvor gerne han end vilde, kunde

han ikke imødekomme denne Henvendelse, da han vilde holde sig strengt til Loven. Jeg kan nu ikke se, at den højtærede Minister vilde være kommen udenfor Loven ved, foruden at gøre det, han gjorde, at have ladet udarbejde Planer, som man ønskede det, for at man der igennem kunde fåa Vished for, hvorledes en anden Løsning vilde se ud. Den ærede Minister maatte dog have Lov dertil. Selv om der ikke stod i Loven, at han *skulde* gøre det, saa stod der heller ikke noget om, at han ikke maatte benytte denne Fremgangsmaade ved Siden af den anden. Jeg ser ikke nogen som helst Grund til, at den højtærede Minister skulde være kommen i Strid med Loven, hvis han havde gjort det. Imidlertid, den højtærede Minister gjorde det ikke, og Forslaget blev saa fremlagt i Folketinget i December Maaned 1905. Der fik det jo ikke nogen overvættets varm Modtagelse. Det ses af Forhandlingerne, at Regeringens Parti ikke stod enigt om denne Sag, og at de Udtalelser, der faldt fra anden Side, ikke paa nogen Maade vare anbefalende. En af de Herrer, som kom ind i Udvalget (P. Knudsen), og som nu har gjort Udslaget derved, at han er bleven Skyld i, at der tilvejebragtes et Flertal for den nu foreliggende Plan, sagde — ifølge Rigsdagstidende Sp. 2461 —: „Dette Forslag fjerner sig omtrent saa langt som muligt fra de Krav, som Socialdemokratiet har opstillet. Det tilfredsstillende os ikke paa noget Punkt.“ Den Gang var den paagældende Folketingsmand altsaa imod det. Han har siden skiftet Anskuelse. Det kan man jo gøre, men det er usægtelig et kraftigt Spring, han har gjort. En af Anbefalerne, Folketingsmanden for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich) siger: „Kun hvis man derfor med Hensyn til hans Plan for Rigsdagen gav Arkitekten Paalæg om grundigt at omarbejde den, og jeg vil sige næsten at tage den i Smeltedigelen paa ny, vilde man kunde faa noget tilfredsstillende ud af hans samlede Plan.“ Det var en af de Anbefalinger, som fremkom ved Behandlingen i Folketinget! Men intet af alt dette bringer den højtærede Minister til at tænke paa, at det var hans Pligt at bringe de modstridende Opfattelser til at samarbejde, at det var hans Pligt at faa saa mange som muligt til at slutte sig om en Løsning, der muligt var bedre. Intet Forsøg blev gjort. Tiden gik, og man hørte egentlig ikke noget om Sagen før i Slutningen af Marts. Da rygtedes det paa en Gang: nu skal Christiansborg Slot føres